

10. MÕÕGAVENTADE ORDU

Mõõgavendade Ordu oli kristlik sõjavägi, mis sõdis aastatel 1202–1237. Ordu sai nime ordu vapil ja orduvendade mantlil oleva mõõga kujutise järgi. Selle sõjaväe lõi kirikujuhid liivlaste, lätlaste ja eestlaste alistamiseks. Ordu juhiks sai piiskop Albert. Ordusse kuulusid preestrid, rüütlid ja teenijad. Rüütlid ja preestrid pidid olema aadlikud, s.t mõisnike hulgast. Teenijad olid lihtrahva hulgast jalamehed.

Mõõgavendade Ordu sõdalane mantliga

Pilt internetist

Rüütlil oli seljas metallrõngastest punutud särk.

Autori foto Kastelholmi muuseumist

Lahingusse läksid ordurüütlid ratsa. Sõdalastel olid seljas rasked rõngassärgid, mis kaitsesid vaenlase mõõgateravike eest. (Raudrüü võeti kasutusele alles keskaja lõpupoole). Rüütlid olid ratsude seljas kohmakad ja aeglase liigutustega. Võitluseks valisid nad lageda välja, sest metsas tunti end ebakindlalt.

Preestrid pidid alistatud rahvaid ristima ja ordumeestele jumalateenistusi pidama.

Ordurüütlid andsid töotuse elada nagu mungad. Neid võib nimetada ka munksõdalasteks. Nad ei tohtinud abielluda ega koguda endale isiklikku vara. Munksõdalased elasid üheskoos, sõid ühises lauas ja magasid ühes magamisruumis. Kaks korda päevas pidid nad käima jumalateenistustel.

1208. aastal alustas Mõõgavendade Ordu sõda eestlaste vastu.